

ПОЖАРЪ

Като малък много обичахъ да ходя съ дѣда — да пасемъ овцетѣ. Тичахъ по полянитѣ и си играехъ съ агънцата като съ другарчета. Скитехме съ рунтавето куче Мурджо изъ кармитѣ и гонѣхме шарени птичета. Но на пладне, като издойвахме овцетѣ, надигахъ кратунката съ прѣсно, пѣнесто и шумящо като вино млѣко... Така хубаво минавахъ днитѣ!

Но една вечеръ дѣдо ми рече:

— Викатъ ме, дѣдовото, за нѣщо въ кѣщи, та ще си ида. Ти нѣма защо да се плашишъ. Ще си поседишъ край огъня, ще си посвиришъ съ цифарката, па ще си легнешъ на одърчето. Азъ нѣма да се бавя.

Стъкна дѣдо огъня, запали лулата си, нарами праздната торба и тръгна. Изпратиха го кучетата чакъ до пѣтя за село и съ своето скимтение сякашъ му казаха:

— Много здраве на Мечо и на Душка, на кученцата имъ и на всичкитѣ псета изъ махалата!

Вечеръта като грижлива стопанка бѣше запалила всичкитѣ кандилци. Само за голѣмата ламба изглежда че нѣмаше газъ, и необятниятъ небесенъ дворъ тъмнѣеше. Лекъ вѣтрецъ се спускаше отъ гърбавата баирчинка. Като хора си шушнѣха дърветата предъ колибата. Облазиха ме трѣпки. Ей сега може да се измъкне нѣкой отъ тъмната долчинка. Какво ще правя?... Дотичаха пазачитѣ ми, и азъ бодро клопнахъ плетената лѣскова вратичка.

Огъня бѣше се разгорѣлъ, но азъ грабнахъ отъ купчината още пѣнчета и му притурихъ. По-буйно да свѣти и да прогонва страха ми. Дълго се препичахъ, облегатъ на одърчето, и гледахъ, какъ сѣнкитѣ на пламъчетата трепкатъ по стенитѣ като полюшнати листя. После ме обхвана самотата. Кучетата се спотаиха, заспахъ. Страхътъ премина на прѣстици край тѣхъ, промуши се презъ дупчицитѣ на вратичката и сякашъ ме заопипва съ студенитѣ си рѣце за гушата. Рипнахъ азъ отъ стола и дръпнахъ вратата.

— Бау! — изправи се като часовой Мурджо, прегърна ме съ рунтавитѣ си лапи и заскимгѣ, сякашъ ми прошепна: — Не бой се, господарю! Муха нѣма да дамъ да бръмне!“